

KNISTER

ARABESK

Les aventures
d'un cavall cavalleresc

Primera edició: octubre del 2012

Títol original alemany: *Arabesk. Die Abenteuer eines ritterlichen Pferdes*

Text de KNISTER

Il·lustracions de Thomas Dähne

Edició: David Sánchez

Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir

Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

Maquetació: Xavier Peralta

© 2011 Arena Verlag GmbH, Würzburg – www.arena-verlag.de

© 2012 Oriol Sánchez i Vaqué, per la traducció

© 2012 La Galera, SAU Editorial, per l'edició en llengua catalana

La publicació d'aquest llibre s'ha negociat a través d'Ute Körner Literary Agency, S.L., Barcelona – www.uklitag.com

La Galera, SAU Editorial

Josep Pla 95

08019 Barcelona

www.lagalera.cat

Imprès a Liberdúplex SL

Ctra. BV-2249, km 7,4

Pol. Ind. Torrentfondo

08791 Sant Llorenç d'Hortons

Dipòsit legal: B-24.495-2012

Imprès a la UE

ISBN: 978-84-246-4550-2

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

KNISTER

ARABESK

Les aventures d'un cavall cavalleresc

Traducció d'Oriol Sánchez i Vaqué

Renoi, quin
torneig...

laGalera50

ÍNDEX

Mapa de les terres del príncep Llop de Torreforta 6

Qui cal conèixer 8

Avís de l'autor 13

CAPÍTOL PRIMER,

en què sembla que s'abatin desgràcies amargues 15

Petita lliçó de català antic 22

CAPÍTOL SEGON,

en què un pelacanyes posa mans a la feina 33

Suplement: els cavalls i els seus amos 40

CAPÍTOL TERCER,

en què un amulet planteja un enigma 45

Recepta «Menjar de cavaller pobre» 62

CAPÍTOL QUART,

en què l'Eli s'acosta una mica al seu somni 65

Recull de renecs del cavaller Roc de Rocanegra 68

CAPÍTOL CINQUÈ,

en què l'Eli rep l'impacte d'un llamp

però no en surt malferida 79

El descens venecià 86

CAPÍTOL SISÈ,

en què un petit monjo tomba un guàrdia enorme 95

Kung-fu: el cop de peu circular 106

CAPÍTOL SETÈ,

en què les cagarades de cavall tenen un paper important 111

«Busca i troba» al castell de Claramunt el dia del torneig 116

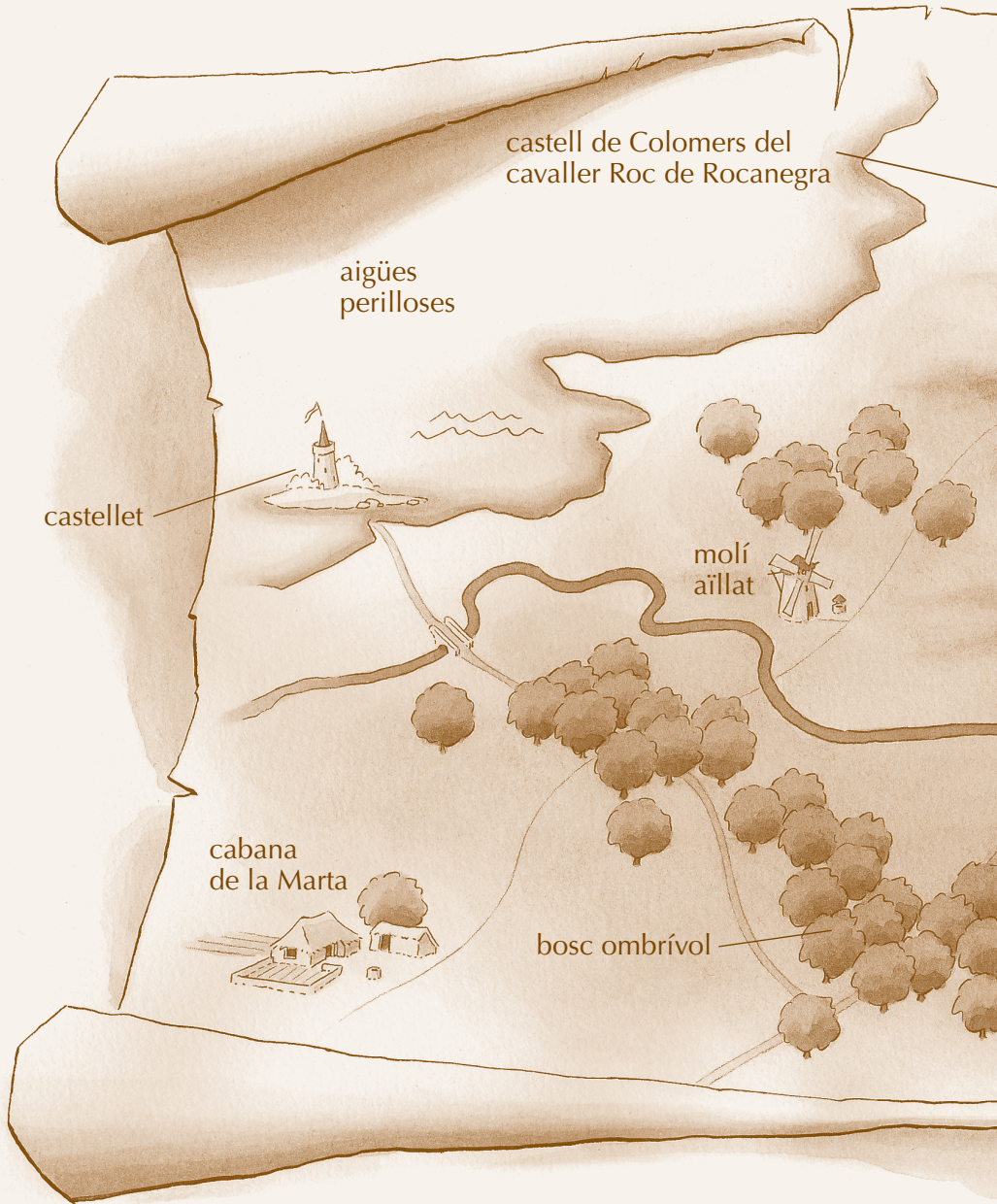
CAPÍTOL VUITÈ,

en què fracassa una mala jugada i finalment l'Eli triomfa 123

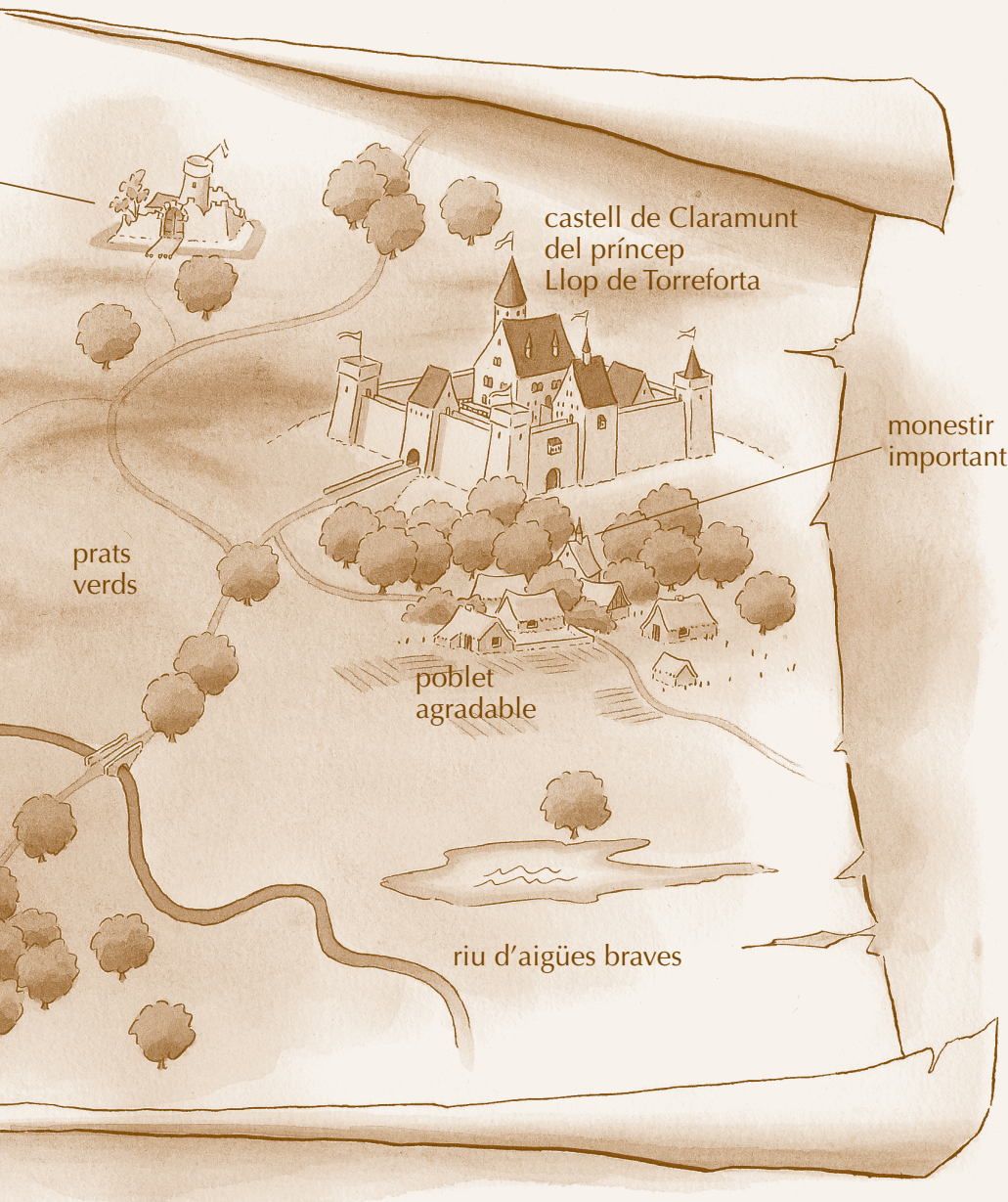
Les experiències que van viure els avantpassats

de l'Arabesk als tornejos 127

MAPA DE LES TERRES DEL

PRÍncep Llop de Torreforta

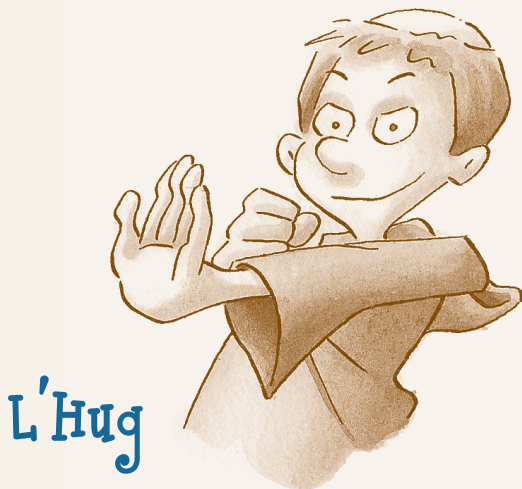
QUI CAL CONÈIXER

... és una noia preciosa, molt espavilada i amb força traça. No té pares; l'ha cuidat la seva mainadera. En aquesta època, els nens no poden ser nens durant gaire temps i, per això, quan encara no té ni deu anys, l'Eli ha de treballar dur i guanyar-se la vida.

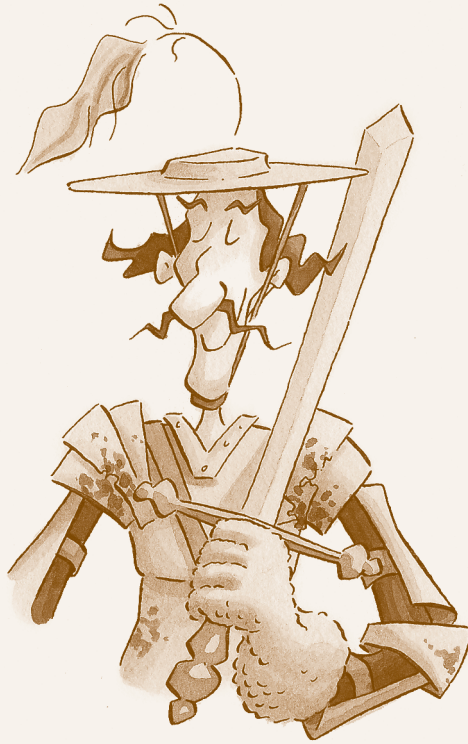
Hi ha realment un lligam secret entre ella i el seu cavall Arabesk? O senzillament és que sap tractar bé els cavalls? Hi ha rumors que diuen que pot parlar amb l'Arabesk...

... té la mateixa edat que l'Eli. Però viu en un entorn més protegit. I és que, des de ben petit, ha crescut en un monestir, on ha après més coses que la majoria dels seus coetanis: l'Hug sap llegir i escriure!

I una altra cosa: tot i que estava prohibit, un monjo molt viatjat li va ensenyar l'art marcial dels monjos de Shaolin, el kung-fu. I ell va prometre al seu mestre que no practicaria mai aquella art marcial al carrer o en llocs públics. Però podrà mantenir la promesa al llarg de les seves aventures?

En Roc de Rocanegra

... és ben bé un cavaller exemplar i sense por, massa i tot, per desgràcia. Sense voler, aquest personatge estrafolari participa en una gran aventura de la mà de l'Eli i l'Arabesk. Ho esguerrarà tot amb la seva poca traça?

El príncep Llop de Torreforta

Tot en ell és enorme: la talla gegantina, la cobdícia insaciable, la insensibilitat envers els pobres camperols, la perfídia contra els seus enemics, i sobretot el seu castell.

El color blau serà realment la seva ruïna, tal com li va predir l'endevina?

AVÍS DE L'AUTOR

Compte! Només per a valents i intrèpids!

Aquesta història va passar fa molts i molts anys. La vaig descobrir per casualitat, bé, de fet, potser no del tot per casualitat, i és que sóc escriptor i al capdavant m'interessen les bones històries.

Amb tot, qui em va donar a conèixer en secret aquesta aventura em va fer jurar que no explicaria a ningú com em va arribar a les mans.

Potser en desvelareu el secret si seguiu la història fins al final. Fins a un final trist? O fins a un final feliç? Ja ho veurem.

Però, atenció! Saber els detalls d'aquesta aventura pot ser perillós. El príncep de Torreforta persegueix tothom qui en coneix el secret. I els seus esbirros estan a l'aguait pertot arreu...

CAPÍTOL PRIMER,

en què sembla que
s'abatin desgràcies
amargues

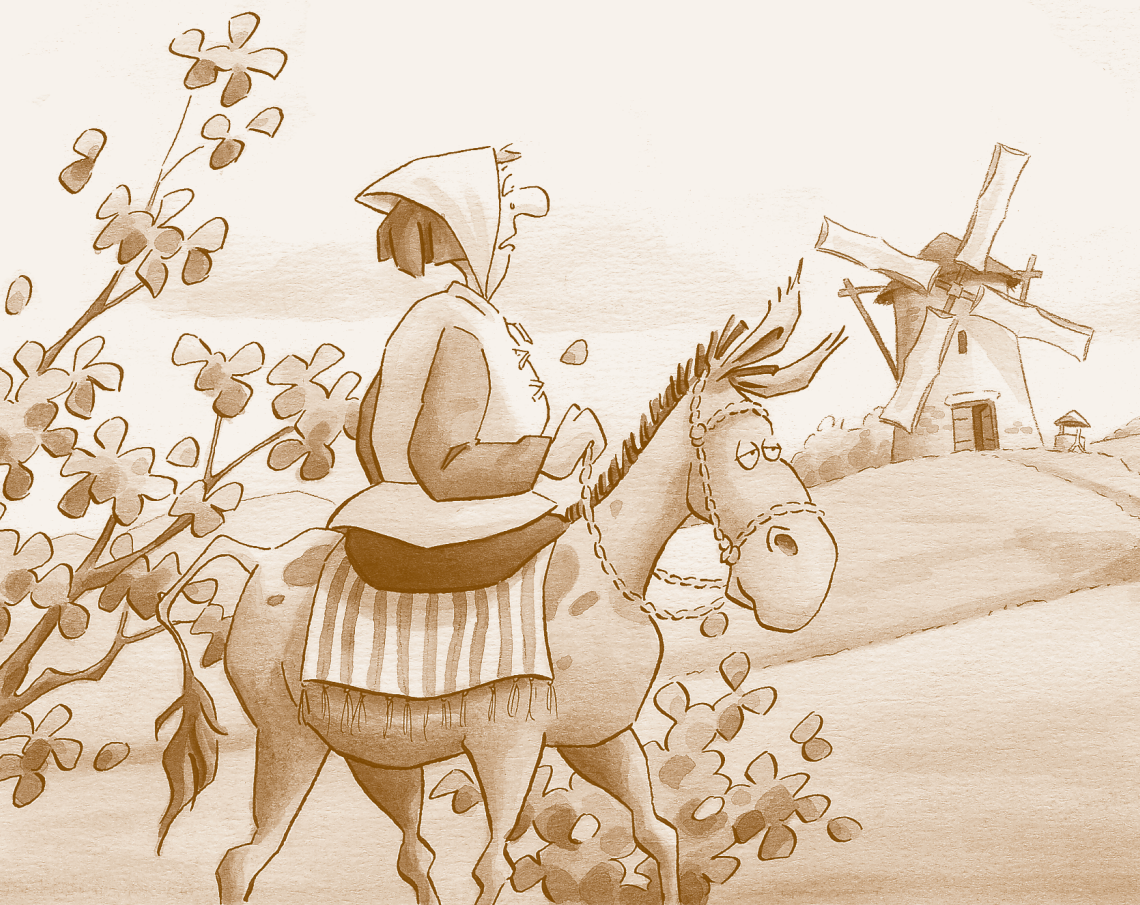
—Em vols dir una vegada per totes què hi ha al farcell? —va preguntar encuriosida l'Eli a la mainadera.

—Tot el que necessites —va contestar la Marta mig rondinant i es va mirar de reüll l'Eli, que anava al seu costat muntada al cavall Arabesk. La dona seia dalt d'un ase atrotinat, que avançava tan desmanegat que a cada passa la feia caure una mica enrere.

La mainadera estava orgullosa de l'Eli, de com s'havia fet gran i maca, malgrat les adversitats viscudes. La mare de l'Eli havia mort poc després del part i per això la Marta s'havia fet càrrec d'aquella cria-

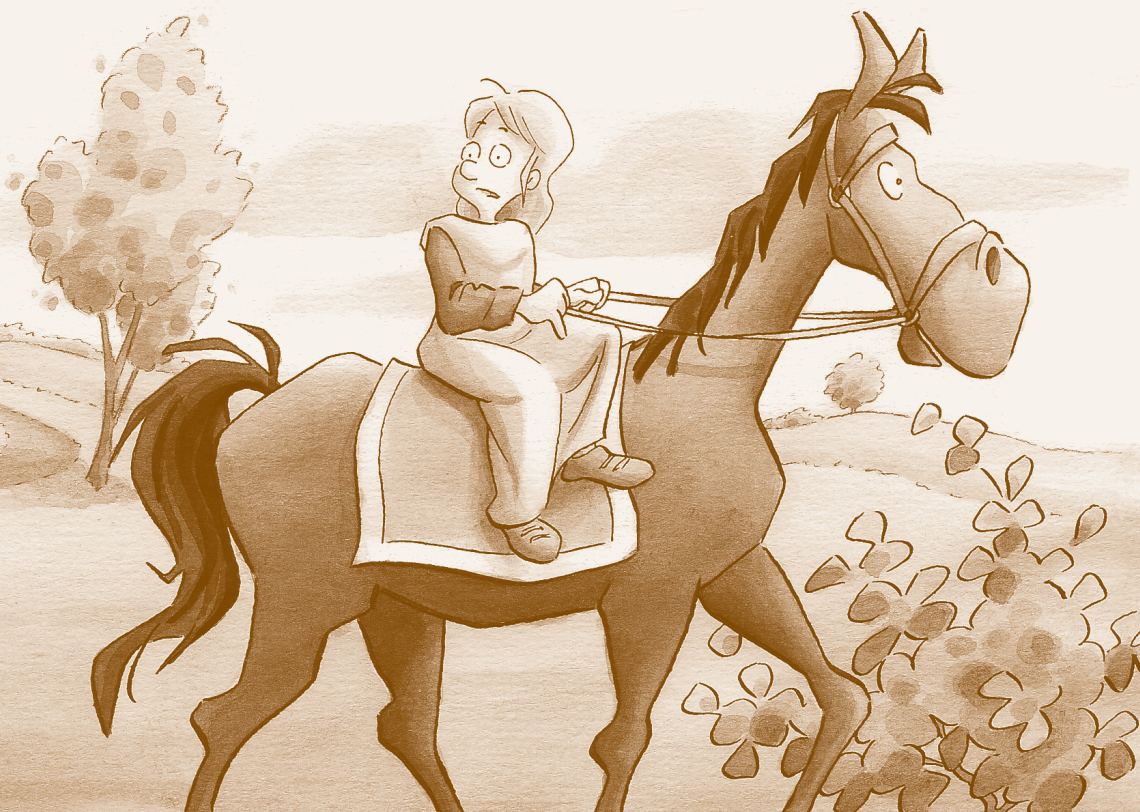
tureta. No tenien cap fortuna, però se'n van sortir tan bé com van poder. Tot i que sovint patien gana o els esclops no protegien prou del fred, es tenien l'una a l'altra. I tenien l'Arabesk.

—Què passarà si el cavaller no em vol? —va preguntar tot seguit l'Eli i, pensativa, es va enretirar un llarg floc de cabells rere l'orella.

—Per què no t'hauria de voler? —va respondre la mare adoptiva de l'Eli—. Ets una noia preciosa i saps fer bé totes les tasques importants. Ets aplicada, llista, pots ser molt útil. Quin cavaller no estaria orgullós de tenir una serventa com tu?

—Vols dir? —L'Eli va empassar saliva i no va poder dir res més. Tenia un nus enorme a la gola.

—Ja t’ho he explicat. —La mainadera feia una veu trencada—. No podem fer-hi res. No en tenim prou per mantenir-nos a nosaltres, l’Arabesk i l’ase. Totes dues treballem de sol a sol, i la meva esquena com més va pitjor... Ja no puc més, Eli. —La veu de l’anciana tot d’una es va entendre—. Et mereixes una vida millor. Ja no et puc oferir el que et cal... —Llavors la mainadera també va haver d’empassar saliva, tot i que sempre havia sigut una dona forta.

—I l’Arabesk? —va murmurar l’Eli en veu baixa—. Què passarà amb ell?

Si la Marta no hagués estat tan capficada en les seves cabòries i en el seu ruc tossut, hauria vist com l’Eli s’eixugava d’amagat les llàgrimes que li regalimaven per les galtes. Segur que entens per què l’Eli plorava dissimuladament. De fet, no volia que la mainadera s’hi amoïnés més; ja tenia prou maldecaps. Pensa una mica si tu també hauries sigut tan valent. En tot cas, sàpigues que a l’Eli quasi se li

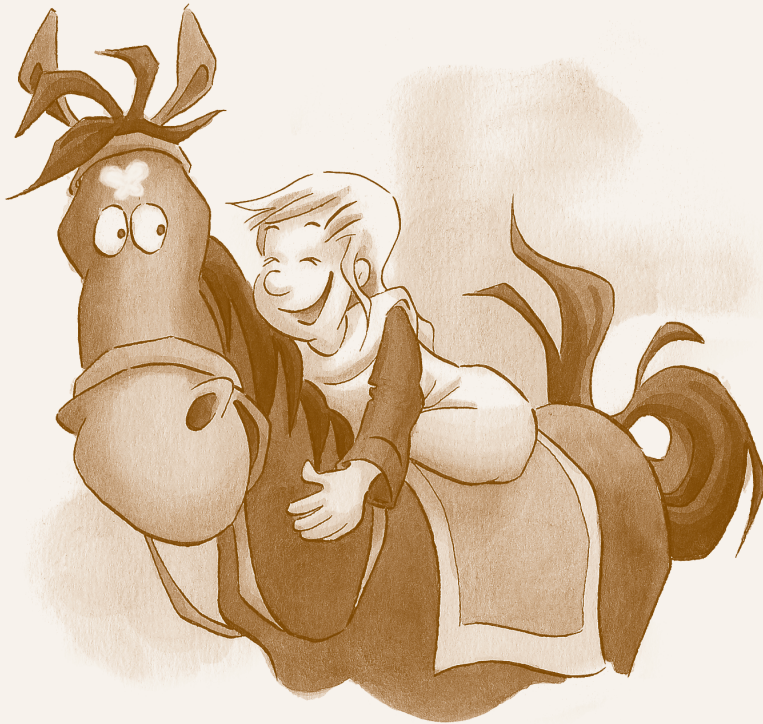
trencava el cor quan pensava que s'havia d'acomiarar no només de la seva mare adoptiva, sinó també del seu millor amic, el seu cavall.

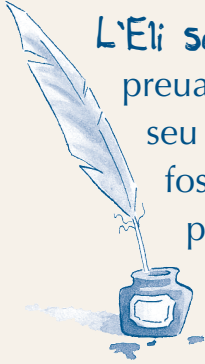
—L'Arabesk es quedarà amb tu! —va dir l'anciana ras i curt.

—Amb mi?! —va exclamar l'Eli, sorpresa, i va aturar el cavall—. Es podrà estar amb mi?

—Que no hi sents? —va preguntar la mainadera en un to que no admetia cap objecció.

—Sí, però... —A l'Eli li va fallar la veu.

L'Eli sabia que l'Arabesk era l'únic bé preuat que posseïen. No era tan sols el seu millor amic i, amb aquell pelatge fosc i sedós i la taca en forma de papallona al front, el cavall més bonic del món. Era sobretot un excel·lent cavall de pura sang.

Deixa'm que t'expliqui una cosa: De cavalls com aquest, en principi, només en tenien els nobles rics. Era del tot insòlit que una nena òrfena posseís un cavall d'aquesta mena. Però l'Eli no n'era gens conscient i per això no s'havia preguntat mai d'on venia l'Arabesk. És clar que s'ensumava que no estava fet ben bé per treballar la terra. Però estaven contentes de poder enganxar l'Arabesk a l'arada perquè les ajudés amb les feines del camp. L'Eli va sospirar pensant que la mainadera ara hauria de fer la mateixa feina amb el ruc tossut. Se sentia molt colpida per aquell gest de la Marta.

L'Eli i la Marta van continuar cavalcant en silenci. Cadascuna immersa en els seus pensaments.

L'Eli no va gosar atabalar la mainadera amb més preguntes. Li hauria agradat saber què li esperava com a serventa, quines serien les seves tasques, si hi hauria altres criades, si hi hauria grans extensions de terra allà on anava a treballar.

L'Eli era una noia encuriosida i valenta. I per això sentia, a més del dolor de la separació i la por del desconegut, un punt d'emoció davant l'aventura.

—Arabesk, cavalquem cap a una vida plena d'emocions —va xiuxiuejar l'Eli al seu cavall a cau d'orella—. Deus estàs content de no haver de compartir més la quadra amb aquest ruc, que és un sac de nervis. —Va donar uns copets suaus a la crinera del seu cavall—. Segur que faràs nous amics.

L'Eli va sospirar satisfeta. No s'havia allunyat mai tant de la seva petita cabana. Estava a punt de començar una nova vida, «la pus bella aventura».

PETITA LLIÇÓ

de català antic

A l'època en què van viure l'Eli i l'Arabesk, és a dir, a l'edat mitjana, els catalans no parlaven exactament com parlem nosaltres avui. La seva llengua sona una mica estranya a les nostres orelles, però en general la podem entendre força bé. Prova, i no ho dic de broma, de llegir en veu alta algun text antic.

Veles e vents han mos desigs complir,
faent camins dubtosos per la mar.
Mestre i ponent contra d'ells veig armar;
xaloc, llevant, los deuen subvenir
ab llurs amics lo grec e lo migjorn,
fent humils prec's al vent tramuntanal
que en son bufar los sia parcial
e que tots cinc complexquen mon retorn.

*Veles e vents han mos desigs complir,
faent camins dubtosos per la mar.
Mestre i ponent contra d'ells veig armar;
xaloc, llevant, los deuen subvenir
ab llurs amics lo grec e lo migjorn,
fent humils prec's al vent tramuntanal
que en son bufar los sia parcial
e que tots cinc complexquen mon retorn.*

És una estrofa del poema d'Ausiàs March *Veles e vents*. En el nostre català actual sonaria així:

Veles i vents compliran els meus desigs,
fent camins dubtosos per la mar.
Veig que s'armen el mestral i el ponent contra ells;
el xaloc i el llevant els han d'ajudar
amb els seus amics, el gregal i el migjorn,
fent humils precés al vent de tramuntana
perquè amb el seu bufar els sigui parcial
i tots cinc permetin el meu retorn.

*vents han mos desigs complir,
mins dubtosos per la mar.
ponent contra d'ells veig armar;
llevant, los deuen subvenir
amics lo grec e lo migjorn,*

Havien estat cavalcant des de bon matí i ja duien moltes hores en ruta. Però l'Eli no estava gens fatigada. Era tan apassionant! Avançaven enmig d'un bosc ombrívol i, tot d'una, van trobar un grup de persones esparracades d'aspecte perillós. Potser eren una banda de lladres. L'Eli va observar aquells homes encuriosida, però la Marta va fer galopar l'ase un bon tros. Aquella gent no li feia cap gràcia.

Més endavant, van haver de creuar un riuet i l'ase va clavar les peülles al terra; es negava a avançar.

—Arabesk, mostra-li el camí —va demanar l'Eli al cavall—. No se'n fia. Busca-li un gual a aquest tossut.

Dit i fet, l'Arabesk va trobar un lloc poc fondo per passar el riu i va arrossegar l'ase a l'altra banda.

Van recórrer les últimes milles a través de prats verds. Van haver d'arrambar-se un moment perquè els venia de cara un grup de cavallers de la cort del príncep Llop de Torreforta, que feien apartar tothom sense miraments. La Marta els va escridassar, però l'Eli no es cansava de contemplar totes aquelles novetats. Quines armadures més esplèndides que duïen els cavallers del príncep. L'Eli no havia vist mai

tanta pompa. Es va imaginar que aquells cavallers es devien dirigir cap a un torneig. Abans de dir-li bona nit, la Marta sempre li explicava coses sobre els tornejos i els banquets de la cort, de gran bullici i colorit. Li parlava de cavallers heroics, de dames vestides amb gran elegància, de llances que esclataven en mil bocins contra els escuts, d'escuders que servien aigua als seus senyors, de joglars encisadors, de mags que tenien les donzelles en suspens. A l'Eli la fascinaven aquelles històries i es deixava endur per la fantasia. Com li agradaria presenciar un torneig en un castell i contemplar els cavallers lluitant, admirar aquells cavalls magnífics, aquelles armadures lluents... Potser al castell del seu futur senyor se celebrarien tornejos? I ella, l'Eli, podria ajudar en els preparatius? Pensant en tot allò, la noieta sospirava. Però la Marta s'impacientava i renyava l'Eli perquè badava en comptes de cavalcar més lleugera.

Haig de fer un altre parèntesi. És només per informar-te d'una cosa: en aquell temps, era molt perillós que dues dones indefenses cavalquessin totes soles pels

camins. Per sort, l'Eli no n'era gens conscient, i així va poder gaudir de la passejada. La Marta sabia perfectament que no es fixarien gaire en elles o en l'ase, perquè no en traurien gaire cosa. Però sí que mirarien amb ulls cobejosos l'Arabesk. Per això no es fiava de ningú i demanava a l'Eli que s'afanyés.

Quan va començar a fer-se fosc, es van enfilear en un turonet pelat. La Marta es va aturar i va inspeccionar la vall. Ben aviat va descobrir la torre d'un castell i va fer petar la llengua per encaminar l'ase en aquella direcció. L'Eli la va seguir. A mesura que s'acostaven a la torre, l'Eli tenia una sensació cada vegada més estranya. Semblava que, tret de la torre del castell, no hi quedava res més. El pont llevadís es veia envellit, corcat i apedaçat. Estava abaixat i semblava que ja no es fes servir. El fossat es veia florit. L'Eli va passejar la mirada per les muralles esfondrades. Rere la torre va identificar el que devien ser les quadres, amb unes teulades descuidades, recolzades a la torre com si no es poguessin mantenir dretes totes

soles. Aquell no podia ser el castell on havia de treballar l'Eli!

—Que és gaire lluny el nostre castell? —va preguntar la noieta amb prudència.

A poc a poc anava sentint la fatiga del viatge. També començava a tenir gana. I és que no havien menjat res en tot el dia. Només els animals havien begut al riu.

—Ja hi som —va dir l'anciana—. Viu aquí. Porta't bé i parla només si et pregunta res.

—Però jo havia entès que el cavaller vivia en un castell! —L'Eli feia uns ulls grossos com taronges.

—Això és un castell; o, més ben dit, ho era —va afegir la mainadera en veu baixa—. Estigues ben dreta sobre el cavall. Comporta't com una serventa!

Va travessar el pont llevadís amb compte i va picar a la gran porta tancada.

No se sentia res.

—Pot ser que el cavaller no sigui a casa? —va preguntar l'Eli.

—O potser no ens ha sentit —va respondre la mainadera, i es va ajupir per agafar una pedra que s'havia després de la paret. Amb allò sí que la sentiria.

De mica en mica l'Eli va començar a sospitar que potser la mainadera no havia parlat mai amb el cavaller. Havien vingut fins aquí a la babalà? Com bé et deus imaginar, l'Eli cada vegada tenia una sensació més estranya. Ai, mare! Què els esperava rere aquelles parets mig en ruïnes?

Van trucar i van esperar. Res de res.

La mainadera ho va tornar a intentar amb la pedra. Aquest cop va picar tan fort que els va caure tot de polseguera al damunt.

Malgrat l'angoixa, a l'Eli li va costar retenir el riure.

—No tan fort, que ens cauen trossos de paret al damunt i amb un cop ho ensorraràs tot —va avisar la noia entre rialles.

Aquesta vegada la trucada va tenir efecte, i es va sentir de dintre una dringadissa. I llavors també es va sentir un renec, dels que no es troben en cap llibre imprès. I després d'un breu silenci:

—Qui gosa pertorbar la nostra calma? Amics o enemics?

—Amics! —va cridar la mainadera de seguida, sense dubtar.

—Us penseu que caurem en aquesta trampa matussera? —es va tornar a sentir des de dins—. Us hauríeu de llevar més d'hora, si voleu enredar un cavaller expert! Espereu fins que m'hagi posat l'armadura!

—Però és que nosaltres venim de debò com a amics! —va assegurar l'Eli.

El cavaller devia sentir que aquelles veus que provenien de la porta eren de dona i de noia.

—Un truc miserable! —va bramar des de l'interior—. Teniu sort que ja hem apagat el foc, que, si no, us cauria al damunt una pluja de brea ardent des dels merlets!

Es va sentir un rebombori estrepitós dins de la torre, com si algú amb la seva feixuga armadura de ferro hagués caigut d'una escala. De la muralla es va enlairar un esbart de coloms sobresaltats pel ter-rabastall.

I llavors es va fer el silenci.

Un llarg silenci. I finalment es van sentir uns gemecs de dolor.

—Queixal corcat de cavall regalat! La frontissa està rovellada! Com podré pujar per aquestes escales...?

—Que ha passat res? —va preguntar l'Eli prudentment.

—Infern de gom a gom i caca de colom! —va renegar a dins de la torre.

I es va tornar a fer el silenci.

—Que us podem ajudar? —va preguntar finalment la Marta.

—Tant vosaltres com jo tenim un problema! —es va sentir—. Tant és que em vulgueu ajudar o atacar. No podeu entrar al castell i no ens podem treure del damunt aquesta armadura de moc de ruc xaruc! Amb aquesta caiguda estrepitosa de l'escala, ara estic del tot atrapat!

L'Eli i l'anciana es van mirar astorades. Per precaució, es van enretirar una passa de la porta. Vés a saber què els podia caure al damunt!

I al cap d'una estona interminable, finalment es va sentir que es movia el forrellat.

L'Eli i la Marta es van posar a tremolar quan algú va ordenar amb una veu de tro:

—Abaixeu les vostres armes! És inútil que us resistiu! Esteu envoltats!

L'Eli i la Marta es van mirar desconcertades.

Armes? Envoltades?

L'últim forrellat de la porta va grinyolar ben fort i es va obrir un dels batents. Primer només es va entreobrir una miqueta, prou perquè algú pogués veure des de dintre sense ser vist. A través de l'escletxa, algú va dir amb una rialla sorneguera:

—Veig que heu deixat a terra les vostres armes. Això no és cap deshonor, perquè esteu tractant amb el valerós, temible, despietat Roc de Rocanegra! A més, esteu encerclades!

L'Eli i la Marta van mirar fixament, com hipnotitzades, per l'escletxa de la porta.

—Ah! Heu reculat! Cau brea ardent... ai, no, que el foc ja és apagat. Fems de guineus i pudor de peus!

Què els esperava ara a la mainadera i la seva filla adoptiva?

L'Eli no sabia si riure o espantar-se. Finalment es va obrir grinyolant la gran porta de fusta...